

Republika Srbija
VRHOVNI KASACIONI SUD
Przz 2/10
04.11.2011. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni kasacioni sud, u veću sastavljenom od sudija: Snežane Živković, predsednika veća, Olge Đuričić i Snežane Andrejević, članova veća, sa savetnikom suda Radojkom Marinković, kao zapisničarem, rešavajući po zahtevu za zaštitu zakonitosti Republičkog javnog tužioca PTZ br.46/10 od 05.05.2010. godine, protiv pravnosnažne presude Višeg prekršajnog suda, Odeljenje u Kragujevcu I-116 Prž.br.1146/2010 od 02.03.2010. godine i rešenja Opštinskog organa za prekršaje u Svilajncu Up.br.3-2/09-0208 od 31.12.2009. godine, u predmetu prekršaja, u javnoj sednici veća održanoj dana 04.11.2011. godine, doneo je

P R E S U D U

Zahtev se UVAŽAVA, UKIDAJU SE presuda Višeg prekršajnog suda, Odeljenje u Kragujevcu I-116 Prž.br.1146/2010 od 02.03.2010. godine i rešenje Opštinskog organa za prekršaje u Svilajncu Up.br.3-2/09-0208 od 31.12.2009. godine i predmet USTUPA Prekršajnom sudu u Jagodini – Odeljenje u Svilajncu, na ponovni postupak i odlučivanje.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Višeg prekršajnog suda, Odeljenje u Kragujevcu I-116 Prž.br.1146/2010 od 02.03.2010. godine, odbijena je žalba okrivljenog Z.D. iz S. i potvrđeno je rešenje Opštinskog organa za prekršaje u Svilajncu Up.br.2/09 od 31.12.2009. godine, kojim je okrivljeni oglašen odgovornim zbog prekršaja iz člana 226. stav 1. tačka 28. u vezi stava 2. Zakona o osnovama bezbednosti saobraćaja na putevima, kažnjen novčanom kaznom u iznosu od 7.000,00 dinara i izrečena mu je zaštitna mera zabrane upravljanja motornim vozilom "B" kategorije u trajanju od 3 meseca uz obavezu da na ime troškova postupka u paušalnom iznosu plati 500,00 dinara.

Protiv navedene pravnosnažne presude Višeg prekršajnog suda-Odeljenja u Kragujevcu i rešenja Opštinskog organa za prekršaje u Svilajncu, Republički javni tužilac je podigao zahtev za zaštitu zakonitosti zbog bitne povrede odredaba prekršajnog postupka iz člana 234. stav 1. tačka 15. Zakona o prekršajima. U zahtevu navodi da je izreka prvostepenog rešenja o prekršaju protivrečna razlozima, da nisu navedeni razlozi o odlučnim činjenicama i da su dati razlozi u znatnoj meri protivrečni sami sebi. Ukazuje da iz izjave okrivljenog i saslušanog svedoka, policajca, proizilazi da je kod okrivljenog, kao vozača u saobraćaju, vršena kontrola prisustva alkohola u organizmu alkometrom, da je okrivljenom pokazan displej aparata sa naznačenom vrednošću od 1,07 promila alkohola u organizmu, da je okrivljeni odbio da potpiše zapisnik o kontroli sa primedbom da ne priznaje navedeno i da je zatražio ispitivanje alkohola putem krvi, ali da je ovlašćeno službeno lice koje je vršilo kontrolu, policajac, smatrao da vađenje krvi nije neophodno pošto je aparat "dreger" bio baždaren, zbog čega okrivljeni nije upućen na vađenje krvi. Prema obrazloženju pobijane presude, alkoholisanost je kod okrivljenog pravilno utvrđena alkometrom koji je ispravan i za koji postoji uverenje o ispravnosti, a obzirom da je način ispitivanja alkoholisanosti prema članu 209. stav 1. Zakona o osnovama bezbednosti saobraćaja alternativno određen jer može da se izvrši putem alkometra ili stručnog pregleda, to po nalaženju prvostepenog organa nije bilo potrebno da se okrivljeni podvrgne stručnom pregledu putem vađenja krvi, jer za to nisu ispunjeni uslovi iz člana 209. stav 3. Zakona o osnovama bezbednosti saobraćaja na putevima. Tužilac smatra da su ovi navodi iz obrazloženja prvostepene odluke u suprotnosti sa odredbom člana 209. stav 3. Zakona o osnovama bezbednosti saobraćaja na putevima, jer su, kod činjenice da je kod okrivljenog kao vozača izvršena kontrola prisustva alkohola u organizmu putem odgovarajućeg aparata, ali da je okrivljeni poricao da je pod dejstvom alkohola i da je sam tražio analizu krvi, bili ispunjeni uslovi za obaveznu primenu navedene zakonske odredbe. Zbog toga prvostepena odluka nema razloge o odlučnoj činjenici, zašto okrivljeni nije upućen na analizu krvi shodno članu 209. stav 3. Zakona o osnovama bezbednosti saobraćaja na putevima kada je poricao da je pod dejstvom alkohola i tražio da se ova činjenica utvrdi analizom krvi. Sa iznetih razloga prvostepenom prekršajnom odlukom počinjene su navedene bitne povrede odredaba prekršajnog postupka koje je drugostepeni prekršajni organ postupio da otkloni čime je i sam pobijanom presudom povredio zakon na štetu kažnjenog. Predlaže da Vrhovni kasacioni sud uvaži zahtev za zaštitu zakonitosti i u celosti ukine rešenje Opštinskog organa za prekršaje u Svilajncu Up.br.3-2/09-0208 od 31.12.2009. godine i presudu Višeg prekršajnog suda, Odeljenja u Kragujevcu I-116 Prž.br.1146/10 od 02.03.2010. godine i spise predmeta vrati prvostepenom organu na ponovnu odluku.

Vrhovni kasacioni sud je obavestio o sednici veća Republičkog javnog tužioca, koji iako uredno obavešten nije pristupio.

Postupajući po podnetom zahtevu i ispitujući pobijanu presudu u smislu člana 266. stav 1. Zakona o prekršajima, Vrhovni kasacioni sud je našao:

Zahtev je osnovan.

Odredbom člana 209. stav 1. Zakona o osnovama bezbednosti saobraćaja na putevima ("Sl. list SFRJ" broj 50/88... 11/91), propisano je da ovlašćeno službeno lice može vozača ili vozača instruktora da podvrgne ispitivanju pomoću odgovarajućih sredstava ili aparata (alkometar i dr.) ili da ga odvede na stručni pregled radi proveravanja da li ima alkohola u organizmu, ili da li pokazuje znake alkoholne poremećenosti, odnosno da li se nalazi pod dejstvom opojnih droga ili lekova na kojima je označeno da se ne smeju upotrebljavati pre i za vreme vožnje. Stavom 3. istog člana Zakona je propisano da se analiza krvi ili urina vrši kod vozača ili vozača instruktora koji poriče da je pod dejstvom alkohola čije je prisustvo u organizmu utvrđeno odgovarajućim sredstvima ili aparatima, kao i da se nalazi pod dejstvom opojnih droga ili lekova na kojima je označeno da se ne smeju upotrebljavati pre i za vreme vožnje ako zbog toga ne bi nastupile štetne posledice po njegovo zdravlje.

Iz dostavljenih spisa proizilazi da je rešenjem Opštinskog organa za prekršaje u Svilajncu Up.br.3-2/09-0208 od 31.12.2009. godine, okrivljeni Z.D. iz S. oglašen odgovornim što je u vreme i na mestu kako je navedeno u izreci tog rešenja, u saobraćaju na putu upravljao putničkim vozilom registaraskih oznaka JA ..., pod dejstvom alkohola kada je u organizmu imao 1,07 promila alkohola, a što su ovlašćena službena lica utvrdila alkotestiranjem alkometrom tipa "dreger", čime je učinio prekršaj iz člana 164. kažnjiv po članu 226. stav 1. tačka 28. Zakona o osnovama bezbednosti saobraćaja na putevima. Prema obrazloženju prvostepenog rešenja u prekršajnom postupku je utvrđeno da je okrivljeni pred policijskim službenikom izjavio da je konzumirao alkohol, što je nakon alkotestiranja i potvrđeno alkometrom koji je ispravan i za koji postoji uverenje o ispravnosti i koji je pokazao vrednost od 1,07 alkohola u organizmu. Kako je način ispitivanja alkoholisanosti, prema članu 209. stav 1. Zakona o osnovama bezbednosti saobraćaja na putevima, alternativno određen jer može da se izvrši putem alkometra ili stručnog pregleda, smatra da nije bilo potrebno da se okrivljeni podvrgne stručnom pregledu, jer za to nisu ispunjeni uslovi iz člana 209. stav 3. Zakona o osnovama bezbednosti saobraćaja na putevima. Odbrana okrivljenog da je poricao alkoholisanost i da mu nije omogućeno ispitivanje alkohola u organizmu putem vađenja krvi, ocenjena je kao neosnovana i sračunata na izbegavanje prekršajne odgovornosti. Pobijanom presudom Višeg prekršajnog suda odbijena je žalba okrivljenog i potvrđeno je prvostepeno rešenje.

Vrhovni kasacioni sud nalazi da Republički javni tužilac osnovano zahtevom za zaštitu zakonitosti ukazuje da su pobijana i prvostepena prekršajna odluka donete uz bitne povrede odredaba prekršajnog postupka iz člana 234. stav 1. tačka 15. Zakona o prekršajima. Ovo iz razloga što se iz zapisnika o izvršenoj kontroli učesnika u saobraćaju - vozila od 14.01.2009. godine vidi da je alkoholisanost kod okrivljenog utvrđena alkotestiranjem od strane ovlašćenog službenog lica aparatom alkometar tipa "dreger", da je aparat na displeju pokazao vrednost od 1,07 promila alkohola u organizmu i da je okrivljeni odbio da potpiše zapisnik o kontroli sa primedbom da navedeno ne priznaje. Prema zapisniku o saslušanju svedoka od 14.01.2009. godine, koji se nalazi u spisima, svedok - policajac, koji je kao ovlašćeno službeno lice vršio kontrolu izjavio je da je okrivljeni odbio da potpiše zapisnik sa primedbom da navedeno ne priznaje i tražio je ispitivanje alkohola putem vađenja krvi, ali je on smatrao da to nije neophodno pošto je aparat "dreger" bio baždaren a i sačinjen je zapisnik o izvršenoj kontroli o prekršaju. Iz napred iznetog proizilazi da u konkretnom slučaju nije sporno da je kod okrivljenog kao vozača kontrola prisustva alkohola u organizmu izvršena putem odgovarajućeg aparata, da je okrivljeni poricao da je pod dejstvom alkohola i da je tražio da se alkoholisanost utvrdi analizom krvi. Kod ovakvog stanja stvari i po oceni ovog suda, bili su ispunjeni uslovi iz člana 209. stav 3. Zakona o osnovama bezbednosti saobraćaja na putevima, da se kod okrivljenog prisustvo alkohola u organizmu utvrdi analizom krvi ili urina. Naime, odredbom člana 209. st.1. Zakona o osnovama bezbednosti saobraćaja na putevima, način proveravanja da li vozač ima alkohola u organizmu jeste alternativno određen, ali se prema stavu 3. istog člana Zakona, kod vozača kod koga je prisustvo alkohola u organizmu utvrđeno odgovarajućim sredstvima ili aparatima (alkometrom i dr.) ali koji poriče da je pod dejstvom alkohola, provera prisustva alkohola u organizmu mora izvršiti analizom krvi ili urina.

Stoga se osnovano zahtevom za zaštitu zakonitosti ukazuje da u prekršajnom postupku nije utvrđena odlučna činjenica zašto kod okrivljenog, saglasno obavezi iz člana 209. st. 3. Zakona o osnovama bezbednosti saobraćaja na putevima, proveravanje prisustva alkohola u organizmu nije izvršeno na zakonom propisani način. Time su, i po nalaženju ovog suda, prvostepenom prekršajnom odlukom počinjene bitne povrede odredaba prekršajnog postupka iz člana 234. stav 1. tačka 15. Zakona o prekršajima, jer izreka prvostepenog prekršajnog rešenja protivreći razlozima, nisu navedeni razlozi o odlučnim činjenicama, a dati razlozi su u znatnoj meri protivrečni sami sebi. Obzirom da Viši prekršajni sud navedene povrede prekršajnog postupka učinjene pred prvostepenim organom nije otklonio, iako je na sporne činjenice žalilac ukazivao i u podnetoj žalbi, to je pobijanom presudom i sam povredio zakon na štetu okrivljenog.

U ponovljenom postupku prekršajni sud je dužan da postupi po članu 269. Zakona o prekršajima.

Sa iznetih razloga Vrhovni kasacioni sud je na osnovu člana 266. stav 3. Zakona o prekršajima odlučio kao u dispozitivu presude.

PRESUĐENO U VRHOVNOM KASACIONOM SUDU

Zapisničar,

Radojka Marinković ,s.r.

Predsednik veća-sudija,

Snežana Živković,s.r.